

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากการนำข้อมูลของลูกค้าที่เป็นหนี้ค้างของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน ภายใต้ขอบเขตการศึกษาที่กำหนด มาศึกษาเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ โดยวิธีหาค่าร้อยละ และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้โดยอาศัยแบบจำลองโพรบิต (Probit Model) มาใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งปรากฏผลการศึกษาดังนี้

4.1 ลักษณะทั่วไปของประชากรศึกษา

ประชากรที่นำมาทำการศึกษามีจำนวน 254 ราย เป็นลูกหนี้ที่มีหนี้ค้างชำระอยู่ในชั้นของหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งลูกหนี้ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 36 – 45 ปี จำนวน 90 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.4 ของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทั้งหมด มีอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชนเป็นส่วนใหญ่ จำนวน 93 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.6 ในด้านการศึกษาชั้น ส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 79 ราย คิดเป็นร้อยละ 31.1 ซึ่งลูกหนี้ส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ในช่วง 20,000 – 40,000 บาทต่อเดือน จำนวน 118 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.5 ส่วนใหญ่ลูกหนี้จะมีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่ มีจำนวน 153 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.2 และมีสถานภาพสมรสจดทะเบียนจำนวนถึง 140 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.1 ยังไม่มีภาระรับผิดชอบเรื่องบุตรจำนวน 116 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.7 มีวัตถุประสงค์ในการกู้เพื่อซื้อที่ดินเปล่าเป็นส่วนมาก มีจำนวน 121 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.6 และมีวงเงินกู้ยืมอยู่ระหว่าง 100,000 – 500,000 บาท จำนวน 177 ราย คิดเป็นร้อยละ 69.7 โดยมีระยะเวลาในการผ่อนชำระหนี้ให้เสร็จสิ้นภายใน 16 – 20 ปี จำนวน 78 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.7 อัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน ส่วนใหญ่อยู่ในช่วงระหว่างร้อยละ 61 – 80 จำนวน 161 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.4 และลูกหนี้ได้เลือกใช้มาตรการต่าง ๆ ในการประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จำนวน 83 ราย ยังคงเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่อไปอีก 171 ราย ดังปรากฏรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ลักษณะทั่วไปของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน

ลำดับที่	ลักษณะทั่วไปของลูกหนี้	จำนวนราย	ร้อยละ
1.	อายุ (ปี)		
	น้อยกว่า 36	70	27.6
	36 – 45	90	35.4
	46 – 55	73	28.7
	มากกว่า 55	21	8.3
	รวม	254	100
ค่าเฉลี่ย = 43 , ค่าต่ำสุด = 25 , ค่าสูงสุด = 65			
2.	อาชีพ		
	รับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ	48	18.9
	ลูกจ้างบริษัทเอกชน	93	36.6
	ค้าขาย	44	17.3
	เจ้าของกิจการ(อาชีพอิสระ)	69	27.2
	รวม	254	100
3.	การศึกษา		
	ประถมศึกษา	58	22.8
	มัธยมศึกษา	55	21.6
	ปวช.	23	9.1
	ปวส.	35	13.8
	ปริญญาตรี	79	31.1
	ปริญญาโท	4	1.6
	รวม	254	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

4.	รายได้ (บาทต่อเดือน)		
	น้อยกว่า 20,000	65	25.6
	20,000 – 40,000	118	46.4
	40,001 – 60,000	34	13.4
	มากกว่า 60,000 ขึ้นไป	37	14.6
	รวม	254	100
ค่าเฉลี่ย = 37,994.- , ค่าต่ำสุด = 6,000.- , ค่าสูงสุด = 300,000 .-			
5.	ภูมิลำเนา		
	จังหวัดลำพูนและ เชียงใหม่	153	60.2
	จังหวัดอื่น ๆ	101	39.8
	รวม	254	100
6.	สถานภาพ		
	สมรส จดทะเบียน	140	55.1
	สมรส ไม่จดทะเบียน	24	9.4
	หม้าย	16	6.3
	หย่า	7	2.8
	โสด	67	26.4
	รวม	254	100
7.	จำนวนบุตร		
	ยังไม่มีบุตร	116	45.7
	1 คน	50	19.7
	2 คน	68	26.8
	3 คน	14	5.5
	มากกว่า 3 คน	6	2.3
	รวม	254	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

8.	วัตถุประสงค์ในการกู้		
	ซื้อที่ดิน	121	47.6
	ซื้อที่ดิน - อาคาร	60	23.6
	ปลูกสร้าง ต่อเติมอาคาร	40	15.8
	ไถ่ถอนจำนอง	14	5.5
	ชำระหนี้เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	19	7.5
	รวม	254	100
9.	วงเงินกู้ (บาท)		
	ไม่เกิน 100,000	17	6.7
	100,000 - 500,000	177	69.7
	500,001 - 1,000,000	43	16.9
	มากกว่า 1,000,000 ขึ้นไป	17	6.7
	รวม	254	100
ค่าเฉลี่ย = 447,980.- , ค่าต่ำสุด = 50,000.- , ค่าสูงสุด = 3,786,000.-			
10.	ระยะเวลาผ่อนชำระหนี้ (ปี)		
	น้อยกว่า 5 ปี	1	0.4
	5 - 10	47	18.5
	11 - 15	60	23.6
	16 - 20	78	30.7
	มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	68	26.8
	รวม	254	100
ค่าเฉลี่ย = 18 , ค่าต่ำสุด = 3 , ค่าสูงสุด = 30			

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

11.	อัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน (%)		
	น้อยกว่า 20	2	0.8
	20 – 40	35	13.8
	41 – 60	54	21.2
	61 – 80	161	63.4
	มากกว่า 80	2	0.8
	รวม	254	100
ค่าเฉลี่ย = 60.53 , ค่าต่ำสุด = 12 , ค่าสูงสุด = 90			
12.	มาตรการที่ใช้ในการประนอมหนี้		
	ขยายเวลาการผ่อนชำระหนี้	24	9.4
	ขอผ่อนชำระหนี้ค้ำ + เงินงวดเดิม	27	10.6
	ขอผู้เพิ่มชำระดอกเบี้ยค้ำ	6	2.4
	ขอชำระต่ำกว่าเงินงวดปกติ	1	0.4
	ขอชะลอฟ้อง	1	0.4
	ขอยอมความ	20	7.9
	ขอชะลอการยึดทรัพย์	3	1.2
	ขอเปลี่ยนตัวลูกหนี้ , ทำสัญญาผู้ใหม่	1	0.4
	ไม่ได้ใช้มาตรการใด ๆ	171	67.3
	รวม	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

4.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยที่มีต่อการลดหนี้และไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้
ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน

เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยที่มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในกลุ่มลูกหนี้ทั้ง 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่มีการประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และกลุ่มที่มีการประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้พบว่า แต่ละปัจจัยมีผลต่อการลดหนี้และไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สำหรับกลุ่มที่มีการประนอมหนี้และกลุ่มที่ไม่มีการประนอมหนี้โดยเปรียบเทียบได้ดังนี้

ตารางที่ 4.2 เปรียบเทียบอายุของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขา
ลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด
รายได้

อายุ (ปี)	ลูกหนี้ที่ไม่ลด หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลด หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ
น้อยกว่า 36 ปี	52	30.4	30.4	18	21.7	21.7	70	27.6
36 – 45 ปี	57	33.3	63.7	33	39.8	61.5	90	35.4
46 – 55 ปี	47	27.5	91.2	26	31.3	92.8	73	28.7
มากกว่า 55 ปี	15	8.8	100	6	7.2	100	21	8.3
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.2 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นลูกหนี้ที่มีอายุอยู่ในช่วง 36 – 45 ปีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีอายุน้อยกว่า 36 ปีคิดเป็นร้อยละ 30.4 ส่วนลูกหนี้ที่มีอายุมากกว่า 55 ปี มีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 8.8

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีอายุอยู่ในช่วง 36 – 45 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 39.8 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีอายุอยู่ในช่วง 46 – 55 ปีคิดเป็นร้อยละ 31.3 ส่วนลูกหนี้ที่มีอายุมากกว่า 55 ปี มีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 7.2

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมในแต่ละช่วงอายุของลูกหนี้อายุที่ไม่ลดหนี้ และกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จะเห็นว่ามีย่อยละสะสมที่ใกล้เคียงกันมากในแต่ละช่วงอายุของลูกหนี้ นอกจากนี้ยังพบว่าอัตราร้อยละของจำนวนลูกหนี้มากที่สุดและน้อยที่สุดเป็นลูกหนี้ที่มีอายุในช่วงเดียวกันทั้ง 3 กลุ่มคือกลุ่มที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และกลุ่มลูกหนี้ทั้งหมด จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าอายุของลูกหนี้มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือไม่

ตารางที่ 4.3 เปรียบเทียบอาชีพของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์สาขา ลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

อาชีพ	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
รับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ	24	14.0	14.0	24	28.9	28.9	48	18.9
รับจ้างบริษัทเอกชน	67	39.2	53.2	26	31.3	60.2	93	36.6
ค้าขาย	31	18.1	71.3	13	15.7	75.9	44	17.3
อาชีพอิสระ	49	28.7	100	20	24.1	100	69	27.2
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.3 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 39.2 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีอาชีพอิสระคิดเป็นร้อยละ 28.7 ส่วนอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 14.0

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 31.3 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจคิดเป็นร้อยละ 28.9 ส่วนลูกหนี้ที่มีอาชีพค้าขายมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 15.7

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมในแต่ละอาชีพของลูกหนี้ทั้ง 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ พบว่าในกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้มีอัตราร้อยละสะสมสูงกว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในทุกอาชีพ จึงอาจสรุปได้ว่าอาชีพของลูกหนี้ น่าจะมีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และเมื่อเปรียบเทียบการลดหนี้ของแต่ละอาชีพแล้ว พบว่า มีเพียงอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจอาชีพเดียวเท่านั้นที่มีอัตราร้อยละของกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้สูงกว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากลูกหนี้ที่มีอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจมีความมั่นคงในอาชีพและมีรายได้ประจำ อีกทั้งมีสวัสดิการต่างๆ ที่ช่วยแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายของลูกหนี้เช่น ค่ารักษาพยาบาลคนในครอบครัว เงินช่วยค่าเล่าเรียนบุตร เป็นต้น จึงทำให้ลูกหนี้กลุ่มนี้ปฏิบัติตามข้อบังคับของหน่วยงาน และพยายามหลีกเลี่ยงปัญหาที่จะมีผลกระทบต่อภาพพจน์และตำแหน่งหน้าที่การงาน จึงทำให้มีการติดต่อประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากกว่ากลุ่มอาชีพอื่น

ตารางที่ 4.4 เปรียบเทียบระดับการศึกษาของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ระดับการศึกษา	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
ประถมศึกษา	37	21.6	21.6	21	25.3	25.3	58	22.9
มัธยมศึกษา	41	24.0	45.6	14	16.9	42.2	55	21.6
ปวช.	15	8.8	54.4	8	9.6	51.8	23	9.0
ปวส.	18	10.5	64.9	17	20.5	72.3	35	13.8
ปริญญาตรี	56	32.7	97.6	23	27.7	100	79	31.1
ปริญญาโท	4	2.4	100	-	-	-	4	1.6
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.4 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นลูกหนี้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 32.7 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 24.0 ส่วนลูกหนี้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทมีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.4

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 27.7 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีการศึกษาระดับประถมศึกษาคิดเป็นร้อยละ 25.3 ส่วนลูกหนี้ที่มีการศึกษาระดับ ปวช. มีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 9.6

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมในลูกหนี้ทั้ง 2 กลุ่มคือกลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ พบว่าในแต่ละระดับการศึกษามีอัตราร้อยละสะสมที่ใกล้เคียงกันมาก แต่มีทิศทางการเพิ่มลดสวนทางกันกล่าวคือ ในระดับมัธยมศึกษาและระดับ ปวช. อัตราร้อยละสะสมในกลุ่มที่ไม่ลดหนี้จะสูงกว่ากลุ่มที่ลดหนี้ แต่ในระดับ ปวส. และปริญญาตรีอัตราร้อยละสะสมในกลุ่มที่ไม่ลดหนี้จะต่ำกว่ากลุ่มที่ลดหนี้ จึงไม่สามารถสรุปได้ว่าระดับการศึกษามีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ตารางที่ 4.5 เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

รายได้ (บาทต่อเดือน)	ลูกหนี้ที่ไม่ลด หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลด หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ
น้อยกว่า 20,000	31	18.1	18.1	34	41.0	41.0	65	25.6
20,000 – 40,000	77	45.0	63.1	41	49.4	90.4	118	46.5
40,001 – 60,000	27	15.8	78.3	7	8.4	98.8	34	13.4
มากกว่า 60,000ขึ้นไป	36	21.1	100	1	1.2	100	37	14.6
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.5 พบว่าลูกหนี้ในกลุ่มที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นลูกหนี้ที่มีรายได้เดือนละ 20,000 – 40,000 บาท มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 45.0 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีรายได้

มากกว่าเดือนละ 60,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 21.1 ส่วนลูกหนี้ที่มีรายได้เดือนละ 40,001 – 60,000 บาทมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 15.8

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีรายได้เดือนละ 20,000 – 40,000 บาทมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 49.4 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีรายได้น้อยกว่า 20,000 บาทต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 41.0 ส่วนลูกหนี้ที่มีรายได้มากกว่าเดือนละ 60,000 บาทมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.2

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของลูกหนี้ทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่ลดหนี้ กลุ่มที่ลดหนี้ และกลุ่มลูกหนี้ทั้งหมด พบว่าอัตราร้อยละสูงสุดของลูกหนี้ทั้ง 3 กลุ่มเป็นลูกหนี้ที่มีรายได้เดือนละ 20,000 – 40,000 บาทเหมือนกัน จากตารางจะเห็นว่าลูกหนี้ที่มีรายได้น้อยมีการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีรายได้มาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลูกหนี้ที่มีรายได้น้อยจะได้รับอนุมัติวงเงินกู้ยืมเงินจึงทำให้จำนวนเงินงวดที่ผ่อนชำระน้อยตามไปด้วย เมื่อมีหนี้ค้างชำระจะสามารถประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ได้ง่ายกว่าลูกหนี้ที่มีรายได้สูง ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่ารายได้ของลูกหนี้มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ตารางที่ 4.6 เปรียบเทียบภูมิฐานะของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ภูมิฐานะ	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ
ลำพูนและเชียงใหม่	94	55.0	55.0	59	71.1	71.1	153	60.2
ที่อื่นๆ	77	45.0	100	24	28.9	100	101	39.8
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.6 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ส่วนใหญ่จะเป็นลูกหนี้ที่มีภูมิฐานะในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่คิดเป็นร้อยละ 55.0 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 45.0 เป็นลูกหนี้ที่มีภูมิฐานะในจังหวัดอื่น

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ส่วนใหญ่เป็นลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่คิดเป็นร้อยละ 71.1 ส่วนที่เหลืออีกร้อยละ 28.9 เป็นลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดอื่นเช่นเดียวกับกลุ่มที่ไม่ลดหนี้

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละในแต่ละกลุ่มลูกหนี้จะเห็นว่าลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่สามารถลดหนี้ได้ถึงร้อยละ 71.1 ในขณะที่ลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่นลดหนี้ได้เพียงร้อยละ 28.9 และหากจะเปรียบเทียบจากจำนวนลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่นทั้งหมด 101 ราย มีลูกหนี้ที่ลดหนี้เพียง 24 รายส่วนที่เหลือ 77 รายไม่มีการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดเดียวกันกับหลักประกันจะกู้ยืมเงินจากธนาคารเพื่อซื้อที่อยู่อาศัยจริงหรือเพื่อขยายที่อยู่อาศัยในอนาคต และหลีกเลี่ยงการถูกฟ้องร้องดำเนินคดีเพราะจะทำให้เสียชื่อเสียงโดยเฉพาะสภาพสังคมต่างจังหวัดที่มีข้อมูลข่าวสารอยู่ในวงแคบ ดังนั้นเมื่อมีหนี้ค้างชำระจะพยายามมาประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาจังหวัดอื่น จึงอาจสรุปได้ว่าภูมิลำเนาของลูกหนี้ น่าจะมีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบสถานภาพสมรสของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

สถานภาพสมรส	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
สมรสจดทะเบียน	88	51.5	51.5	52	62.7	62.7	140	55.1
สมรสไม่จดทะเบียน	16	9.4	60.9	8	9.6	72.3	24	9.4
หม้าย	10	5.8	66.7	6	7.2	79.5	16	6.3
หย่า	4	2.3	69.0	3	3.6	83.1	7	2.8
โสด	53	31.0	100	14	16.9	100	67	26.4
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.7 พบว่าลูกหนักกลุ่มที่ไม่ลดหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จะเป็นลูกหนักที่มีสถานภาพสมรสจดทะเบียนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 51.5 รองลงมาเป็นลูกหนักที่มีสถานภาพเป็นโสดคิดเป็นร้อยละ 31.0 ส่วนลูกหนักที่มีสถานภาพหย่าร้างมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 2.3

สำหรับกลุ่มลูกหนักที่ลดหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนักที่มีสถานภาพสมรสจดทะเบียนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 62.7 รองลงมาเป็นลูกหนักที่มีสถานภาพเป็นโสดคิดเป็นร้อยละ 16.9 ส่วนลูกหนักที่มีสถานภาพหย่าร้างมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.6

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของลูกหนักทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่ลดหนัก กลุ่มที่ลดหนัก และกลุ่มลูกหนักทั้งหมด พบว่าในแต่ละสถานภาพสมรสของลูกหนักทั้ง 3 กลุ่มมีอัตราร้อยละของจำนวนลูกหนักมากที่สุด จำนวนรองลงมา และจำนวนน้อยที่สุดอยู่ในสถานภาพสมรสเดียวกันคือ สถานภาพสมรสจดทะเบียนมากที่สุด รองลงมาเป็นสถานภาพโสด และสถานภาพหย่าร้างน้อยที่สุด ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่าสถานภาพสมรสของลูกหนักมีผลต่อการลดหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบจำนวนบุตรของลูกหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนักที่ไม่สามารถลดหนักและสามารถลดหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

จำนวนบุตร (คน)	ลูกหนักที่ไม่ลดหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนักที่ลดหนักที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนักทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
ยังไม่มีบุตร	84	49.1	49.1	32	38.5	38.5	116	45.6
1 คน	32	18.7	67.8	18	21.7	60.2	50	19.7
2 คน	38	22.2	90.1	30	36.2	96.4	68	26.8
3 คน	11	6.5	96.5	3	3.6	100	14	5.5
มากกว่า 3 คน	6	3.5	100	-	-	-	6	2.4
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.8 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่ไม่มีบุตรมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 49.1 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีบุตรจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 22.2 ส่วนลูกหนี้ที่มีบุตรมากกว่า 3 คนเป็นจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.5

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่ยังไม่มีบุตรมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 38.5 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีบุตรจำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 36.2 ส่วนลูกหนี้ที่มีบุตรจำนวน 3 คนมีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.6

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละของลูกหนี้ทั้ง 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่ลดหนี้ กลุ่มที่ลดหนี้ และกลุ่มลูกหนี้ทั้งหมด ในแต่ละช่วงของจำนวนบุตรพบว่าอัตราร้อยละของจำนวนลูกหนี้มากที่สุด จำนวนลูกหนี้รองลงมา และจำนวนลูกหนี้น้อยที่สุดอยู่ในช่วงของจำนวนบุตรเดียวกันทั้ง 3 กลุ่มคือ ลูกหนี้ที่ยังไม่มีบุตรมีจำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีบุตร 2 คน และลูกหนี้ที่มีบุตรมากกว่า 3 คนมีจำนวนน้อยที่สุด นอกจากนั้นจะเห็นว่าอัตราร้อยละสะสมของลูกหนี้ทั้ง 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้ ไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกันกล่าวคือ ในช่วงที่ลูกหนี้ยังไม่มีบุตรและมีบุตร 1 คนนั้น อัตราร้อยละสะสมของกลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ สูงกว่ากลุ่มที่ลดหนี้ แต่ในช่วงของจำนวนบุตร 2 คนและ 3 คน อัตราร้อยละสะสมของกลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้จะต่ำกว่ากลุ่มที่ลดหนี้ ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่าจำนวนบุตรของลูกหนี้มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือไม่

ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

วัตถุประสงค์ในการกู้ยืม	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
ซื้อที่ดิน	86	50.3	50.3	35	42.2	42.2	121	47.6
ซื้อที่ดิน-อาคาร	44	25.7	76.0	16	19.3	61.5	60	23.6
ปลูกสร้าง ต่อเติมอาคาร	22	12.9	88.9	18	21.7	83.2	40	15.8
ไถ่ถอนที่ดิน-อาคาร	7	4.1	93.0	7	8.4	91.6	14	5.5
ชำระหนี้เกี่ยวกับที่อยู่อาศัย	12	7.0	100	7	8.4	100	19	7.5
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.9 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีวัตถุประสงค์ในการกู้เพื่อซื้อที่ดินสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมาเป็นการกู้เพื่อซื้อที่ดิน-อาคารคิดเป็นร้อยละ 25.7 ส่วนวัตถุประสงค์ในการกู้เพื่อไถ่ถอนจำนองน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.1

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีวัตถุประสงค์ ในการกู้เพื่อซื้อที่ดินมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.2 รองลงมาเป็นการกู้เพื่อปลูกสร้างและต่อเติมอาคารคิดเป็นร้อยละ 21.7 ส่วนวัตถุประสงค์ในการกู้เพื่อไถ่ถอนจำนองและชำระหนี้เกี่ยวกับที่อยู่อาศัยมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 8.4

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมของลูกหนี้กลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ พบว่าอัตราร้อยละสะสมของลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ในทุกวัตถุประสงค์ในการกู้มีน้ำหนักมากกว่าร้อยละสะสมของลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และจะสังเกตเห็นว่าในลูกหนี้ทั้ง 3 กลุ่มคือกลุ่มที่ไม่ลดหนี้ กลุ่มที่ลดหนี้ และกลุ่มลูกหนี้ทั้งหมด มีอัตราร้อยละของจำนวนลูกหนี้มากที่สุดและน้อยที่สุดอยู่ในวัตถุประสงค์เดียวกันคือ ลูกหนี้มีวัตถุประสงค์ในการกู้เพื่อซื้อที่ดินมากที่สุดและมีวัตถุประสงค์ในการกู้เพื่อไถ่ถอนจำนองน้อยที่สุด ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่าวัตถุประสงค์ในการกู้มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือไม่

ตารางที่ 4.10 เปรียบเทียบวงเงินกู้ของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

วงเงินกู้ (บาท)	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
ไม่เกิน 100,000	11	6.4	6.4	6	7.2	7.2	17	6.7
100,000 – 500,000	118	69.0	75.4	59	71.1	78.3	177	69.7
500,001 – 1,000,000	29	17.0	83.4	14	16.9	95.2	43	16.9
มากกว่า 1,000,000	13	7.6	100	4	4.8	100	17	6.7
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.10 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นลูกหนี้ที่มีวงเงินกู้ยืมอยู่ระหว่าง 100,000 – 500,000 บาทมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 69.0 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีวงเงินกู้ยืมอยู่ระหว่าง 500,001 – 1,000,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 17.0 ส่วนวงเงินกู้ไม่เกิน 100,000 บาทมีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 6.4

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นลูกหนี้ที่มีวงเงินกู้ยืมอยู่ระหว่าง 100,000 – 500,000 บาทมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 71.1 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีวงเงินกู้ยืมอยู่ระหว่าง 500,001 – 1,000,000 บาทคิดเป็นร้อยละ 16.9 ส่วนวงเงินกู้มากกว่า 1,000,000 บาทมีน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.8

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมของลูกหนี้ในกลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้พบว่า มีอัตราร้อยละสะสมที่ใกล้เคียงกันมากในแต่ละช่วงของวงเงินกู้ และวงเงินกู้ระหว่าง 100,000 – 500,000 บาทเป็นวงเงินกู้ของลูกหนี้มากที่สุดของลูกหนี้ทั้ง 3 กลุ่ม ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่าวัตถุประสงค์ในการกู้ยืมผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบระยะเวลาในการผ่อนชำระของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ระยะเวลาในการ ผ่อนชำระหนี้	ลูกหนี้ที่ไม่ลด หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลด หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละ สะสม	ราย	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 ปี	-	-	-	1	1.2	1.2	1	0.4
5 – 10 ปี	29	17.0	17.1	18	21.7	22.9	47	18.5
11 – 15 ปี	36	21.1	38.1	24	28.9	51.8	60	23.6
16 – 20 ปี	56	32.7	70.8	22	26.5	78.3	78	30.7
มากกว่า 20 ปีขึ้นไป	50	29.2	100	18	21.7	100	68	26.8
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.11 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เป็นลูกหนี้ที่มีระยะเวลาการผ่อนชำระ 16 – 20 ปีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 32.7 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีระยะเวลาผ่อนชำระมากกว่า 20 ปีคิดเป็นร้อยละ 29.2 และไม่มีลูกหนี้ที่ผ่อนชำระน้อยกว่า 5 ปี

สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีระยะเวลาการผ่อนชำระ 11 – 15 ปีมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 28.9 รองลงมาเป็นลูกหนี้ที่มีเวลาผ่อนชำระ 16 – 20 ปีคิดเป็นร้อยละ 26.5 ส่วนลูกหนี้ที่มีระยะเวลาการผ่อนชำระน้อยกว่า 5 ปีมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 1.2

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมของลูกหนี้ทั้งกลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จะเห็นว่าอัตราร้อยละสะสมในกลุ่มที่ลดหนี้มีน้ำหนักมากกว่ากลุ่มที่ไม่ลดหนี้ อย่างชัดเจนในทุกช่วงระยะเวลาในการผ่อนชำระหนี้ และจะสังเกตเห็นว่าระยะเวลาชำระหนี้ในช่วงสั้นคือ น้อยกว่า 5 ปี, 5 – 10 ปี และ 11 – 15 ปี จะมีอัตราร้อยละของกลุ่มที่ลดหนี้มากกว่ากลุ่มที่ไม่ลดหนี้ ส่วนระยะเวลาชำระหนี้ช่วงยาวคือ 16 – 20 ปี และมากกว่า 20 ปี จะมีอัตราร้อยละของกลุ่มที่ลดหนี้ต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ลดหนี้ ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าระยะเวลาในการผ่อนชำระน่าจะมีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และลูกหนี้ที่มีระยะเวลาในการชำระหนี้ช่วงสั้นจะสามารถลดหนี้ได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีระยะเวลาผ่อนชำระช่วงยาว ทั้งนี้เนื่องมาจากลูกหนี้ที่มีข้อตกลงทำสัญญาผ่อนชำระในระยะเวลาสั้น ๆ หากมีปัญหาหนี้ค้างชำระก็สามารถเลือกใช้มาตรการในการประนอมหนี้โดยการขยายเวลาผ่อนชำระ ทำให้เงินงวดที่ผ่อนชำระลดลงลูกหนี้ก็จะสามารถผ่อนชำระต่อไปได้ ซึ่งจะทำให้หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ลดลงด้วย ตรงกันข้ามหากลูกหนี้ทำสัญญาผ่อนชำระในระยะยาวเมื่อเกิดปัญหามีหนี้ค้าง จะไม่สามารถขยายเวลาเพื่อลดเงินงวดที่ผ่อนชำระทำให้ยากต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

ตารางที่ 4.12 เปรียบเทียบอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน ของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน แยกตามประเภทลูกหนี้ที่ไม่สามารถลดหนี้ และสามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

อัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน (ร้อยละ)	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้			ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ	ร้อยละสะสม	ราย	ร้อยละ
น้อยกว่า 20	-	-	-	2	2.4	2.4	2	0.8
20 – 40	22	12.9	12.9	13	15.7	18.1	35	13.8
41 – 60	34	19.9	32.8	20	24.1	42.2	54	21.2
61 – 80	113	66.0	98.8	48	57.8	100	161	63.4
มากกว่า 80	2	1.2	100	-	-	-	2	0.8
รวม	171	100	-	83	100	-	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตารางที่ 4.12 พบว่ากลุ่มลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันร้อยละ 61 – 80 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 66.0 รองลงมาเป็นอัตราส่วน 41 – 60 คิดเป็นร้อยละ 19.9 และไม่มีลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนน้อยกว่า 20 เลย สำหรับกลุ่มลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เป็นลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน 61 - 80 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 57.8 รองลงมาเป็นอัตราส่วน 41 – 60 คิดเป็นร้อยละ 24.1 และไม่มีลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนมากกว่า 80 เลย

จากการเปรียบเทียบอัตราร้อยละสะสมในลูกหนี้ทั้งกลุ่มที่ไม่ลดหนี้และกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ พบว่าอัตราร้อยละสะสมของกลุ่มที่ลดหนี้มีน้ำหนักมากกว่ากลุ่มที่ไม่ลดหนี้ อย่างชัดเจนในทุกอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน และจะสังเกตเห็นว่าในช่วงอัตราส่วนที่ต่ำคือ ตั้งแต่ต่ำกว่า 20 , 20 – 40 และ 41 – 60 มีอัตราร้อยละของกลุ่มที่ลดหนี้มากกว่ากลุ่มที่ไม่ลดหนี้ ส่วนในช่วงอัตราส่วนที่สูงคือ 61 – 80 และมากกว่า 80 จะมีอัตราร้อยละของกลุ่มที่ลดหนี้ต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ลดหนี้ ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันน่าจะมีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันที่ต่ำจะสามารถลดหนี้ได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนที่สูง ทั้งนี้เนื่องจากลูกหนี้ที่มี

อัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันตั้งแต่ร้อยละ 1 – 60 จะเข้ามาประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในอัตราร้อยละที่มากกว่าลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ทั้งนี้ เพราะหากธนาคารค้ำประกันค้ำประกันขึ้นฟ้องร้องยึดทรัพย์ขายทอดตลาด ยอดหนี้ที่ต้องชำระส่วนใหญ่จะต่ำกว่ามูลค่าหลักประกัน ฉะนั้นลูกหนี้จะพยายามหาทางแก้ไขหนี้ค้างซึ่งบางครั้งยอมขายหลักทรัพย์ให้บุคคลภายนอกเพื่อจะเหลือเงินส่วนต่างจากการชำระหนี้ แต่อัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักประกันในช่วงที่มากกว่าอัตราร้อยละ 80 ลูกหนี้จะไม่สนใจเข้ามาประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อลูกหนี้เห็นว่ายอดหนี้คงค้างมีจำนวนใกล้เคียงกับมูลค่าหลักทรัพย์ที่ค้ำประกัน จะไม่สนใจมาประนอมหนี้กับธนาคาร ฯ เพราะถือว่าหากมีการฟ้องร้องยึดทรัพย์เขาจะสูญเสียเพียงเงินคาวน และไม่มีส่วนต่างที่เขาจะได้รับจากการขายหลักทรัพย์ให้กับบุคคลอื่น จึงกล่าวสรุปได้ว่าลูกหนี้ที่มีอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักประกันในระดับต่ำ มีความน่าจะเป็นในการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักประกันในระดับสูง

4.3 ผลการศึกษามาตรการในการประนอมหนี้ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน

จากการศึกษาพบว่าลูกหนี้ทั้งสิ้น 254 รายเลือกที่จะประนอมหนี้โดยมาตรการต่างๆ เพียง 83 ราย ส่วนที่เหลือ 171 รายนั้นไม่เลือกใช้มาตรการใด ๆ ที่จะประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และพบว่ามาตรการที่ธนาคารอาคารสงเคราะห์ นำมาใช้ในการประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทั้ง 14 มาตรการนั้น ลูกหนี้ในกลุ่มประชากรศึกษาเลือกใช้เพียง 8 มาตรการเท่านั้น ซึ่งมาตรการที่ลูกหนี้เลือกใช้ในการประนอมหนี้มากที่สุดคือ ขอผ่อนชำระหนี้ค้างบวกกับเงินงวดเดิม จำนวน 27 รายคิดเป็นร้อยละ 32.5 ของลูกหนี้ในกลุ่มที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ มาตรการรองลงมาได้แก่ การขยายเวลาการผ่อนชำระหนี้ และขอยอมความ คิดเป็นร้อยละ 28.9 และ 24.1 ตามลำดับ ส่วนมาตรการที่ลูกหนี้เลือกใช้น้อยที่สุดคือ มาตรการขอชำระต่ำกว่าเงินงวดปกติ, ขอชะลอฟ้อง และขอเปลี่ยนตัวลูกหนี้ โดยเลือกใช้เพียงมาตรการละ 1 รายเท่านั้น ดังแสดงในตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 รูปแบบมาตรการประนอมหนี้ของลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคารอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน ที่เลือกใช้แล้วมีผลทำให้สามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้

มาตรการประนอมหนี้	ลูกหนี้ที่ไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้		ลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้		ลูกหนี้ทั้งหมด	
	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ	ราย	ร้อยละ
ขยายเวลาการผ่อนชำระหนี้	-	-	24	28.9	24	9.4
ขอผ่อนชำระหนี้ที่ค้าง + เงินงวดเดิม	-	-	27	32.5	27	10.6
ขอกู้เพิ่มชำระดอกเบี้ยค้าง	-	-	6	7.3	6	2.4
ขอชำระต่ำกว่าเงินงวดปกติ	-	-	1	1.2	1	0.4
ขอชะลอฟ้อง	-	-	1	1.2	1	0.4
ขอขอมความ	-	-	20	24.1	20	7.9
ขอชะลอการยึดทรัพย์	-	-	3	3.6	3	1.2
ขอเปลี่ยนตัวลูกหนี้ + ทำสัญญาผู้ใหม่	-	-	1	1.2	1	0.4
ไม่ได้ใช้มาตรการใดๆ	171	100	-	-	171	67.3
รวม	171	100	83	100	254	100

ที่มา : จากการคำนวณ

4.4 ผลวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลองโปรบิทเพื่ออธิบายปัจจัยที่มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ของธนาคาร อาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน

จากการศึกษาได้กำหนดให้ตัวแปรอิสระ (independent variable) หรือปัจจัยที่คาดว่า จะมีอิทธิพลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มีจำนวน 12 ตัวแปร แต่เนื่องจากตัวแปรตาม (dependent variable) มีรูปแบบที่เป็น 2 ทางเลือก (binary choice) คือการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ หรือการไม่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ซึ่งค่าตัวแปรตามนี้จะถูกกำหนดเป็น 2 ค่าคือ 1 กับ 0 โดยจะกำหนดให้มีค่าเป็น 1 เมื่อมีการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และมีค่าเป็น 0 เมื่อไม่มีการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ในการศึกษาจะอาศัยการสร้างแบบจำลองโปรบิท (Probit Model) โดยตัวแปรอิสระหรือปัจจัยที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ทั้ง 12 ตัวแปร ตามวิธีการศึกษาโดยอาศัยแบบ

จำลองนี้ ประกอบด้วย อายุของลูกหนี้(AGE) อาชีพของลูกหนี้(OCC) ระดับการศึกษาของลูกหนี้ (EDU) รายได้ของลูกหนี้(INC) ภูมิลำเนาของลูกหนี้(AREA) สถานภาพสมรส(MARR) จำนวน บุตร(CHIL) วัตถุประสงค์ในการกู้ (OBJ) วงเงินกู้(LOAN) ระยะเวลาผ่อนชำระ(TIME) อัตรา ส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักประกัน (RATIO) และมาตรการในการประนอมหนี้($D_1 - D_{14}$) ซึ่งรายละเอียดของแต่ละตัวแปรได้กำหนดและอธิบายไว้ในบทที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า มีตัวแปร เพียง 4 ตัวแปรเท่านั้น ที่มีผลกระทบต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของลูกหนี้ธนาคารอาคาร สงเคราะห์ สาขาลำพูน คือ ภูมิลำเนาของลูกหนี้ อาชีพของลูกหนี้ อัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักประกันและระยะเวลาในการชำระหนี้ ที่ระดับความเชื่อมั่นมากกว่าร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังแสดงในสมการที่ 4.1 ส่วนรายละเอียดผลการศึกษารายละเอียดประกอบ ในตารางที่ 4.14

$$Y_i = -0.03976 + 1.65729\text{AREA} + 2.31019\text{OCC} - 1.30076\text{RATIO} \\ - 1.82166\text{TIME} + 0.66235\text{EDU} \dots\dots\dots 4.1$$

ตารางที่ 4.14 ปัจจัยที่มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของลูกหนี้ ขบวนการอาคารสงเคราะห์ สาขาลำพูน

ปัจจัยที่มีผลต่อการลดหนี้ ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้	Regression Coeff.	Standard Error	Coeff. / S.E (t-ratio)	ค่าวิกฤติ t-ratio จากตารางที่ระดับนัยสำคัญ		
				$\alpha = 0.20$	$\alpha = 0.10$	$\alpha = 0.05$
มูลค่าของลูกหนี้ (AREA)	0.314	0.189	1.657	1.282	1.645*	1.960
อาชีพของลูกหนี้ (OCC)	0.499	0.216	2.310	1.282	1.645	1.960*
อัตราส่วนระหว่างเงินกู้ต่อมูลค่าหลัก ทรัพย์สินประกัน (RATIO)	-0.007	0.006	-1.301	-1.282*	-1.645	-1.960
ระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้ (TIME)	-0.027	0.015	-1.822	-1.282	-1.645*	-1.960
ระดับการศึกษาของลูกหนี้ (EDU)	0.017	0.026	0.662	1.282	1.645	1.960
Chi Square = 256.078			DF = 249			

ที่มา : จากการคำนวณ

จากตาราง ที่ 4.14 อธิบายได้ดังนี้

1. ภูมิลำเนาของลูกหนี้ (AREA)

จากการศึกษาพบว่าภูมิลำเนาของลูกหนี้มีความสัมพันธ์กับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญค่า α เท่ากับ 0.10 ค่า t-ratio ที่คำนวณได้เท่ากับ 1.65729 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของ t-ratio จากตาราง (1.645) ณ ระดับ degree of freedom เท่ากับ 249 แสดงว่าภูมิลำเนาของลูกหนี้สามารถอธิบายผลการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 สำหรับในกรณีศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดให้ลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่มีค่าตัวแปรหุ่นเท่ากับ 1 ส่วนลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่นมีค่าเท่ากับ 0 โดยเครื่องหมายหน้าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่ใช้อธิบายมีค่าเป็นบวก หมายความว่า ภูมิลำเนาของลูกหนี้มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือหากลูกหนี้มีภูมิลำเนาในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่ จะมีโอกาสลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดอื่น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่ส่วนใหญ่มุ่งมีความตั้งใจจริงในการกู้เพื่อซื้อที่อยู่อาศัย ซึ่งอาจจะเป็นการซื้อบ้านที่ใหญ่กว่าเดิมเมื่อจำนวนสมาชิกในครอบครัวเพิ่มขึ้น หรือเตรียมขยับขยายที่อยู่อาศัยในอนาคตโดยซื้อที่ดินเปล่าไว้เพื่อปลูกบ้าน ฉะนั้นหากมีปัญหาค้างชำระเงินกู้เขาจะพยายามแก้ไขหนี้ที่ค้างชำระโดยการติดต่อขอประนอมหนี้ และเลือกใช้มาตรการใน 14 มาตรการที่เหมาะสมกับความสามารถในการชำระหนี้ของแต่ละคน และอีกเหตุผลหนึ่งที่ลูกค้ำกลุ่มนี้มีการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สูงเนื่องมาจากการมีภูมิลำเนาอยู่ที่เดียวกันกับหลักทรัพย์ค้ำประกัน หากมีการฟ้องร้องดำเนินคดีจะทำให้อับอายต่อเพื่อนบ้านและสังคม โดยเฉพาะลูกหนี้ในต่างจังหวัดซึ่งมีวงสังคมที่แคบ

2. อาชีพของลูกหนี้ (OCC)

จากการศึกษาพบว่า อาชีพของลูกหนี้มีความสัมพันธ์กับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญค่า α เท่ากับ 0.05 ค่า t-ratio ที่คำนวณได้เท่ากับ 2.31019 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของ t-ratio จากตาราง (1.960) ณ ระดับ degree of freedom เท่ากับ 249 แสดงว่าอาชีพของลูกหนี้สามารถอธิบายผลการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับในกรณีศึกษาครั้งนี้กำหนดให้ลูกหนี้ที่มีอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจมีค่าตัวแปรหุ่นเท่ากับ 1 อาชีพอื่นเท่ากับ 0 โดยเครื่องหมายหน้าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่ใช้อธิบายมี

ค่าเป็นบวกนั้นหมายความว่า อาชีพของลูกหนี้มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือถ้าลูกหนี้มีอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจจะมีความสามารถในการชำระหนี้ค้างเพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มากกว่าลูกหนี้ที่มีอาชีพอื่น ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าหากลูกหนี้กลุ่มนี้มีปัญหาการค้างชำระหนี้ เขาจะพยายามเข้ามาติดต่อขอประนอมหนี้กับธนาคารฯ ทั้งนี้เพราะกลัวจะถูกฟ้องร้องดำเนินคดีซึ่งจะเป็นผลเสียต่อประวัติการทำงาน และภาพลักษณ์ของตัวเองในหน่วยงาน ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการลดหนี้ค้างชำระได้

3. อัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน (RATIO)

ผลการศึกษาพบว่า อัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ที่ค้ำประกันมีความสัมพันธ์กับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญค่า α เท่ากับ 0.20 ค่า t-ratio ที่คำนวณได้เท่ากับ -1.30076 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของ t-ratio จากตาราง (-1.282) ณ ระดับ degree of freedom เท่ากับ 249 แสดงว่าอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันสามารถอธิบายการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 80 สำหรับเครื่องหมายค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่ใช้อธิบายมีค่าเป็นลบ หมายความว่าอัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ ถ้าอัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันที่ต่ำ จะมีโอกาสในการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สูงขึ้น และในทางตรงข้ามหากอัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกันที่สูงขึ้น จะทำให้ยากต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือมีความเป็นไปได้ที่น้อยลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากในแต่ละธนาคารจะมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาให้สินเชื่อ โดยเทียบสัดส่วนของวงเงินที่จะให้กู้กับมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน ซึ่งบางธนาคารสามารถให้สินเชื่อได้สูงเท่ากับมูลค่าหลักทรัพย์ที่ค้ำประกัน ทำให้มีความเสี่ยงต่อการเกิดหนี้ค้างสูง เพราะหากลูกหนี้รายนั้นมีปัญหาไม่สามารถชำระคืนเงินกู้ ลูกหนี้ก็จะไม่สนใจเข้ามาติดต่อเพื่อประนอมหนี้กับธนาคารเพราะไม่มีส่วนต่างที่ลูกหนี้จะสนใจเรียกร้อง หรือได้คืนจากการขายต่อให้กับบุคคลภายนอก

ผลความเสียหายที่เกิดจากการให้สินเชื่อเต็มราคาประเมินหลักทรัพย์ที่ค้ำประกัน หรือในบางรายให้กู้เกินราคาหลักทรัพย์ค้ำประกัน มีให้เห็นในหลายสถาบันการเงินที่เกิดปัญหานี้ค้างชำระเงินกู้ ซึ่งพอจะสรุปสาเหตุได้ 2 กรณี กรณีแรกเกิดจากนโยบายการให้สินเชื่อของแต่ละสถาบันการเงินที่มีสภาพคล่องสูงต้องการหากำไรจากผลต่างของอัตราดอกเบี้ย โดยการขยายสินเชื่อทำให้มีการใช้กลยุทธ์ให้กู้เต็มราคาหลักทรัพย์ค้ำประกันเป็นตัวดึงดูดลูกค้า กรณีที่สอง เกิดจาก

การประเมินราคาหลักทรัพย์ที่เกินจริง ทำให้การพิจารณาอัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ค่าประกันผิดพลาดคือสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

4. ระยะเวลาในการผ่อนชำระ (TIME)

จากการศึกษาพบว่าระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้มีความสัมพันธ์กับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญค่า α เท่ากับ 0.10 ค่า t-ratio ที่คำนวณได้ เท่ากับ -1.82166 ซึ่งมีค่ามากกว่าค่าวิกฤตของ t-ratio จากตาราง (-1.645) ณ ระดับ degree of freedom เท่ากับ 249 แสดงว่าระยะเวลาในการผ่อนชำระสามารถอธิบายผลการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 สำหรับเครื่องหมายหน้าค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่ใช้อธิบายมีค่าเป็นลบ แสดงว่าระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ หากระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้มีระยะเวลายาวนานจะมีผลทำให้การลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ น้อยลง ตรงกันข้ามหากลูกหนี้มีสัญญาชำระคืนเงินกู้ในระยะสั้นจะทำให้สามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ อธิบายได้ว่าเมื่อลูกหนี้ได้ทำสัญญาเงินกู้โดยจะชำระคืนเงินกู้ในระยะสั้นจะทำให้เงินงวดผ่อนชำระสูง และหากเกิดหนี้ค้างชำระลูกหนี้สามารถทำบันทึกต่อท้ายสัญญาเงินกู้ ขยายระยะเวลาผ่อนชำระเพื่อลดเงินงวดลง หรือกู้เพิ่มชำระดอกเบี้ยค้างพร้อมขยายระยะเวลาผ่อนชำระ ซึ่งจะมีผลทำให้สามารถลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ลง

5. ระดับการศึกษาของลูกหนี้ (EDU)

จากการศึกษาพบว่าระดับการศึกษาของลูกหนี้มีความสัมพันธ์กับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ที่ค่า α เท่ากับ 0.20 ค่า t-ratio ที่คำนวณได้เท่ากับ 0.66235 ซึ่งน้อยกว่าค่า t-ratio ที่ค่าวิกฤต 1.282 แสดงว่าระดับการศึกษาไม่สามารถอธิบายผลของการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ กล่าวคือ ระดับการศึกษาไม่ได้มีอิทธิพลโดยตรงต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ เพราะลูกหนี้ที่มีการศึกษาระดับเดียวกัน อาจมีลักษณะอาชีพ ระดับรายได้และความรับผิดชอบต่างกัน เช่น ผู้ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีทำงานเป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้เดือนละ 10,000 บาท กับลูกหนี้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมเป็นเจ้าของกิจการส่วนตัว มีรายได้เดือนละ 30,000 บาท ในกรณีข้างต้นหากลูกหนี้ทั้งสองมีปัญหาค้างชำระหนี้ลูกหนี้ที่จบระดับมัธยม น่าจะมีโอกาสลดหนี้ได้มากกว่าลูกหนี้ที่จบปริญญาตรี หรือในกรณีที่ลูกหนี้ทั้งสองคนมีการศึกษาระดับปริญญาตรี คนแรกมีอาชีพรับราชการ มีภาระครอบครัวและมีบุตร 2 คน ได้รับเงินเดือน 20,000 บาท ส่วนลูกหนี้

คนที่สองเป็นพนักงานบริษัทเอกชนยังไม่มีครอบครัว ได้รับเงินเดือน 20,000 บาทเช่นกัน ในกรณีนี้ ลูกหนี้คนที่สองน่าจะมีโอกาสลดหนี้ได้มากกว่าคนแรก ดังนั้นจึงไม่สามารถสรุปได้ว่าระดับการศึกษาของลูกหนี้มีผลต่อการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ แต่เมื่อนำเอาตัวแปรนี้เข้ามาร่วมในการวิเคราะห์โดยวิธีโปรบิท จะทำให้ค่า t-ratio ของตัวแปรทั้ง 4 ที่มีความสัมพันธ์กับการลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มีค่าสูงขึ้น

4.5 ผลการศึกษาเพื่อนำไปปรับปรุงแผนและนโยบายการให้สินเชื่อของธนาคารอาคารสงเคราะห์

จากการศึกษาพบว่า แนวทางในการกำหนดแผนและนโยบายเพื่อใช้พิจารณาสินเชื่อให้มีคุณภาพ และป้องกันการเกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ในอนาคต ควรเพิ่มหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินเชื่อ ดังนี้ คือ

(1) การพิจารณาอาชีพของลูกหนี้จากตารางที่ 4.3 พบว่าลูกหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ที่ใช้เป็นประชากรศึกษาจำนวน 254 รายนั้น เป็นลูกหนี้ที่มีอาชีพลูกจ้างบริษัทเอกชนสูงถึง 93 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.6 รองลงมาเป็นอาชีพอิสระจำนวน 69 รายคิดเป็นร้อยละ 27.2 และอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจจำนวน 48 รายคิดเป็นร้อยละ 18.9 ซึ่งเมื่อเทียบกับลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จำนวน 83 ราย จะเห็นว่าเป็นลูกหนี้ที่มีอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชนเพียง 26 รายจากลูกหนี้ทั้งหมด 93 รายคิดเป็นร้อยละ 27.9 ของลูกหนี้อาชีพนี้ทั้งหมด ส่วนอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจมีลูกหนี้ที่ลดหนี้ถึง 24 รายจากลูกหนี้ทั้งหมด 48 รายคิดเป็นร้อยละ 50 ของลูกหนี้อาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจทั้งหมด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้มีอาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจมีความเสี่ยงต่อการเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ต่ำ และหากมีปัญหาหนี้ค้างชำระก็จะพยายามแก้ไขเพื่อให้กลับมาเป็นลูกหนี้ที่ดีต่อไป ส่วนอาชีพรับจ้างบริษัทเอกชนธนาคารควรพิจารณาถึงความมั่นคงและลักษณะของกิจการ ไม่ควรดูเฉพาะเงินเดือนของผู้กู้เพราะหากกิจการนั้นประสบปัญหาการดำเนินงานอาจจะต้องลดเงินเดือนหรือเลิกจ้างในที่สุด

(2) การพิจารณาถึงภูมิลำเนาของลูกหนี้ จากการศึกษาพบว่าในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทั้งหมดเป็นลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่คิดเป็นร้อยละ 60.2 และได้เข้ามาแก้ไขหนี้จนเป็นลูกหนี้ปกติถึงร้อยละ 71.1 ของลูกหนี้ที่ลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จึงสรุปได้ว่า ลูกหนี้ที่มีภูมิลำเนาอยู่แห่งเดียวกันกับหลักทรัพย์ที่ค้ำประกันจะมีความรับผิดชอบและความต้องการเรื่องที่อยู่อาศัยเป็นหลัก ดังนั้นในการพิจารณาสินเชื่อควรจะให้เจ้าหน้าที่ที่มีภูมิลำเนาอยู่แห่งเดียวกับหลักประกันสูงกว่าผู้ที่อยู่ที่อื่น

(3) การพิจารณาระยะเวลาในการชำระคืนเงินกู้ของลูกหนี้ จากการศึกษาพบว่าลูกหนี้ที่ทำสัญญาชำระคืนเงินกู้ระยะสั้นจะทำการประนอมหนี้เพื่อลดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สูงกว่าลูก

หนี้ที่ทำสัญญาชำระคืนเงินกู้ระยะยาว เนื่องจากลูกหนี้ที่ทำสัญญาชำระคืนในระยะสั้นนั้นสามารถขยายเวลาในการชำระคืนเงินกู้ได้สูงสุดไม่เกิน 30 ปี โดยมีข้อจำกัดว่า อายุของผู้กู้รวมกับระยะเวลาชำระหนี้ต้องไม่เกิน 70 ปี การพิจารณาระยะเวลาในการผ่อนชำระคืนของลูกหนี้ในแต่ละรายนั้นจะต้องพิจารณาถึงความมั่นคงของอาชีพซึ่งเป็นที่มาของรายได้ที่ใช้ในการผ่อนชำระมาประกอบด้วย หากเป็นอาชีพที่มีความมั่นคงมีรายได้แน่นอนเช่น อาชีพรับราชการหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจก็สามารถให้ทำสัญญาชำระคืนเงินกู้ในระยะยาวได้ แต่หากลูกหนี้มีอาชีพไม่มั่นคง มีรายได้ไม่แน่นอนเช่น อาชีพอิสระ นักร้อง นักแสดง ควรให้ทำสัญญาชำระคืนเงินกู้ระยะสั้นเพื่อป้องกันความเสี่ยงจากความไม่แน่นอนของภาวะเศรษฐกิจ

(4) การพิจารณาอัตราส่วนของวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ที่ค้ำประกัน จากการศึกษาพบว่าหากลูกหนี้รายใดมีอัตราส่วนระหว่างวงเงินกู้ต่อมูลค่าหลักทรัพย์ที่ค้ำประกันที่สูง เมื่อมีปัญหาค้างชำระจะแก้ไขปัญหาคายาก เพราะเมื่อลูกหนี้เห็นว่ามูลค่าหลักทรัพย์ที่ค้ำประกันเท่ากับหรือสูงกว่ายอดหนี้ที่ค้างชำระเพียงเล็กน้อยก็จะละเลยไม่พยายามแก้ไขหนี้ ดังนั้นในการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อที่มีวงเงินกู้สูง ควรตรวจสอบราคาประเมินหลักทรัพย์ที่ค้ำประกันอย่างรอบครอบ พร้อมทั้งพิจารณาถึงสภาพคล่องของหลักประกันประกอบด้วย เพราะถ้าพนักงานผู้ประเมินไม่มีจรรยาบรรณในวิชาชีพร่วมมือกันกับผู้กู้ แฉงราคาประเมินที่สูงเกินจริง จะทำให้เกิดความเสียหายต่อธนาคารในที่สุด

(5) การแสดงหลักฐานทางการเงินว่ามีเงินสมทบส่วนต่าง ของวงเงินที่ลูกหนี้ขอกู้กับวงเงินกู้ที่ได้รับอนุมัติ ซึ่งหากผู้กู้ไม่สามารถแสดงที่มาของเงินส่วนที่ขาด อาจจะทำให้เขาต้องกู้ยืมเงินจากแหล่งเงินกู้อื่นทำให้เกิดหนี้หลายทาง และหากมีปัญหาเรื่องเงินงวดผ่อนชำระไม่เพียงพอเขาจะชำระหนี้เงินกู้อื่นก่อน เนื่องจากมีอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่า ดังนั้นหากธนาคารได้ทราบถึงปัญหา ความสามารถในการชำระหนี้ของผู้กู้ อาจแนะนำให้ลดขนาดของอาคารที่จะปลูกสร้างเปลี่ยนแปลงวัสดุอุปกรณ์ หรือเปลี่ยนหลักประกันที่จะซื้อ เพื่อให้ผู้กู้สามารถชำระหนี้ได้ และลดปัญหาการเกิดหนี้ค้างชำระของธนาคารด้วย